

Sygn. akt I Ca 260/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Barbara Bojakowska

Sędziowie SSO Joanna Składowska

SSR del. Magdalena Kościarz

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2016 roku w Sieradzu

na rozprawie sprawy

z powództwa R. L.

przeciwko (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S.

o zmniejszenie wysokości zobowiązań

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu

z dnia 15 marca 2016 roku, sygnatura akt I C 485/12

1. oddała apelację;

2. zasądza od powoda R. L. na rzecz pozwanej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S. 120 (sto dwadzieścia) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I Ca 260/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 marca 2016 roku Sąd Rejonowy w Sieradzu oddalił powództwo R. L. przeciwko (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S.

o zmniejszenie wysokości zobowiązań pieniężnych naliczonych przez pozwaną oraz orzekł o kosztach procesu.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia i wnioski: Pozwany R. L. jest członkiem (...) Spółdzielni Mieszkaniowej

w S. i właścicielem - stanowiącego odrębną własność - lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku wchodzącym w skład zasobów mieszkaniowych (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S., znajdującym się przy ulicy (...).

W 2000 lub w 2001 r., na trzech grzejnikach w mieszkaniu powoda zostały zainstalowane głowice termostatyczne, umożliwiające obniżenie temperatury ogrzewanych pomieszczeń do +6 °C. Od 2008 r., w budynkach wchodzących w

skład zasobów mieszkaniowych Spółdzielni, na podstawie uchwały nr 11/ (...) Walnego Zgromadzenia (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S. w sprawie zatwierdzenia planu głównych zadań związanych z eksploatacją i technicznym utrzymaniem nieruchomości, montowane były w mieszkaniach na grzejnikach głowice E. z dolnym ograniczeniem zakresu temperatury do +16 °C.

W dniu 14 października 2008 r., w lokalu powoda pojawiło się dwóch pracowników firmy serwisowej w celu wymiany podzielników kosztów ogrzewania i głowic termostatycznych. Powód zezwolił jedynie na wymianę podzielników kosztów ogrzewania, odmówił natomiast wymiany głowic termostatycznych. W dniu 29 października 2008 r. Rada Nadzorcza (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S. uchwaliła uchwałę nr 26/2008 w sprawie wprowadzenia zmian w Regulaminie rozliczania kosztów ciepła dostarczanego do budynku i rozliczeń z użytkownikami lokali za centralne ogrzewanie oraz podgrzanie wody użytkowej. Na mocy tej uchwały, w dziale III pkt 8 regulaminu z dnia 30 czerwca 2006 r. znalazł się zapis, zgodnie z którym poszczególne lokale powinny być wyposażone w urządzenia regulacyjno-pomiarowe – w celu zapewnienia możliwości skutecznego oddziaływania na energooszczędne, racjonalne zachowania odbiorców indywidualnych ponoszenia przez nich opłat w wysokości odpowiadającej zużyciu ciepła przy jednoczesnym zachowaniu prawidłowych warunków eksploatacji budynku. W dziale VI w części A regulaminu wprowadzono pkt 9, zgodnie z którym – użytkownik lokalu w budynku, w którym dokonano wymiany głowic (Dział III pkt 9), który nie wyraził zgody na wymianę bądź nie udostępnił lokalu w celu dokonania wymiany, ponosi koszty centralnego ogrzewania w wysokości wynikającej z rozliczenia indywidualnego, podwyższone współczynnikiem 1,5. W związku z odmową przez powoda wymiany głowic termostatycznych, w piśmie z dnia 7 stycznia 2009 r. (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa w S. poinformowała R. L., iż w przypadku odmowy - użytkownik lokalu ponosi koszty centralnego ogrzewania w wysokości wynikającej z rozliczenia indywidualnego podwyższone współczynnikiem 1,5. Jednocześnie - jako podstawa powyższej regulacji został wskazany regulamin rozliczenia kosztów ciepła dostarczanego do budynku i rozliczeń z użytkownikami lokali za centralne ogrzewanie oraz podgrzanie wody użytkowej. W dniu 13 stycznia 2009 r., powód wystosował do strony pozwanej pismo, w którym potwierdził, iż tego samego dnia otrzymał pismo (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S. znak: OT/155/2009, z którego „wynika, że w związku z odmową wymiany głowic termostatycznych będzie musiał ponieść koszty centralnego ogrzewania w wysokości wynikającej z rozliczenia indywidualnego podwyższone współczynnikiem 1,5”. W piśmie z dnia 27 lutego 2009 r., strona pozwana poinformowała powoda ponownie, iż „istnieje możliwość wymiany głowic w każdym terminie po uprzednim pisemnym zgłoszeniu do D. (...).

Od dnia 24 lutego 2010 r. obowiązuje w (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S. regulamin rozliczania kosztów ciepła dostarczonego do budynku i rozliczeń z użytkownikami lokali za centralne ogrzewanie oraz za podgrzanie wody użytkowej, przyjęty uchwałą nr (...) Rady Nadzorczej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S., zmieniony uchwałami nr 101/2011 z dnia 26 października 2011 r. i nr (...) z dnia 30 listopada 2011 r. W dziale V w części A pkt 6 regulaminu z dnia 24 lutego 2010 r. znalazł się zapis, zgodnie z którym użytkownik lokalu w budynku objętym opomiarowaniem, w którym z przyczyn niezależnych od Zarządzającego (...) uniemożliwił zamontowanie układu regulacyjno – pomiarowego lub jego części (użytkownik nie dopuścił do jego zamontowania) (...) – obowiązany jest ponosić koszty centralnego ogrzewania obliczane jako iloczyn ilości jednostek rozliczeniowych/obliczeniowych w lokalu mającym największe zużycie w budynku w przeliczeniu na jeden m² powierzchni użytkowej i ceny jednostkowej w rozliczonym budynku. W dniu 23 stycznia 2012 r., strona pozwana wystosowała do powoda pismo, w którym poinformowała go, iż – w związku z nie dokonaniem wymiany urządzeń regulacyjno – pomiarowych (głowic termostatycznych) – rozliczenie kosztów centralnego ogrzewania w jego lokalu zostanie dokonane zgodnie z rozdziałem V część A pkt 6 regulaminu rozliczania kosztów ciepła dostarczonego do budynku i rozliczeń z użytkownikami lokali za centralne ogrzewanie oraz za podgrzanie wody użytkowej. Jednocześnie, ponownie poinformowano powoda, że w sprawie wymiany głowic termostatycznych należy kontaktować się z (...) w celu ustalenia terminu wymiany tych urządzeń. W dniu 21 marca 2012 r. R. L. wystąpił do Sądu Okręgowego w S. z pozwem przeciwko (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S. wnosząc o stwierdzenie nieważności lub uchylenie uchwalonego uchwałą Rady Nadzorczej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej Nr (...)/2010 z dnia 24 lutego 2010 r. Regulaminu rozliczania kosztów ciepła dostarczonego do budynku i rozliczeń z użytkownikami lokali za centralne

ogrzewanie oraz za podgrzanie wody użytkowej w części dotyczącej postanowień, z których wynika, że: - użytkownik lokalu ma obowiązek udostępnienia lokalu w celu zainstalowania lub wymiany urządzeń regulacyjnych, - użytkownik lokalu w budynku objętym opomiarowaniem, w którym z przyczyn niezależnych od zarządzającego uniemożliwił zamontowanie układu regulacyjno – pomiarowego lub jego części obowiązany jest ponosić koszty centralnego ogrzewania obliczane jako iloczyn jednostek rozliczeniowych/obliczeniowych w lokalu mającym największe zużycie w budynku w przeliczeniu na jeden metr kwadratowy powierzchni użytkowej i ceny jednostkowej w rozliczeniu budynku, - w innych przypadkach – dotyczących rozliczeń – nieprzewidzianych w treści regulaminu dokonuje się rozstrzygnięcia indywidualnego wypracowanego przez zarządzającego i firmę rozliczającą. Wyrokiem z dnia 12 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny oddalił powództwo wniesione przez powoda i rozstrzygnął o kosztach zastępstwa procesowego. Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2013 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 12 lipca 2012 r. - sygn. akt I C 76/12. W dniu 30 marca 2012 r., (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa w S. wystąpiła do Sądu z pozwem o nakazanie R. L. udostępnienia lokalu celem przeprowadzenia stosownych prac w zakresie wymiany głowic termostatycznych na głowice nowego typu.

W dniu 28 stycznia 2013 r. powód wyraził zgodę na wymianę w jego mieszkaniu głowic termostatycznych na głowice z dolnym ograniczeniem zakresu temperatury do +16 °C. Czynności te zostały przeprowadzone w dniu 6 lutego 2013 r., w wyniku czego w mieszkaniu powoda zainstalowane zostały głowice firmy (...) typu RA/ (...). Wobec dokonania wymiany głowic w mieszkaniu powoda, (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa w S. cofnęła powództwo w sprawie o nakazanie udostępnienia lokalu wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. W tej sytuacji, postanowieniem z dnia 15 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny umorzył postępowanie w sprawie I C 202/12. Zarówno regulamin rozliczania kosztów ciepła dostarczonego do budynku i rozliczeń

z użytkownikami lokali za centralne ogrzewanie oraz za podgrzanie wody użytkowej, przyjęty uchwałą nr (...) Rady Nadzorczej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S. z dnia 24 lutego 2010 r., jak i poprzednio obowiązujący regulamin z dnia 30 czerwca 2006 r. – były zamieszczone na stronie internetowej pozwanej Spółdzielni. Oprócz tego, w 2008 r. strona pozwana dostarczyła za potwierdzeniem odbioru każdemu członkowi Spółdzielni treść obowiązującego wówczas statutu i regulaminu. Były również wywieszane stosowne ogłoszenia na klatkach schodowych. W dniu 22 kwietnia 2012 r. powód otrzymał wystawione przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W. rozliczenie kosztów zużycia ciepła za okres rozliczeniowy od 01 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r., zgodnie z którym łączny indywidualny koszt zużycia ciepła wynosił 1.001,74 zł (koszty wspólne centralnego ogrzewania dla lokalu w kwocie 142,46 zł + koszty zużycia centralnego ogrzewania dla lokalu w kwocie 839,62 zł + koszty podgrzania wody dla lokalu w kwocie 19,66 zł). Po uwzględnieniu zaliczki na centralne ogrzewanie w kwocie 764,56 zł i zaliczki na ciepłą wodę użytkową w kwocie 29,52 zł i przy uwzględnieniu kosztów rozliczenia centralnego ogrzewania w kwocie 21,00 zł oraz kosztów rozliczenia ciepłej wody użytkowej w kwocie 1,54 zł, powód został wezwany do uiszczenia niedopłaty w kwocie 230,20 zł. Jednocześnie poinformowano go także, iż miesięczna stawka zaliczki na koszty zmienne zużycia ciepła (centralnego ogrzewania) w 2012 r. będzie wynosiła 2,78 zł/m². Do rozliczenia kosztów zużycia ciepła w lokalu powoda za okres rozliczeniowy od 01 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r., zastosowano regulację obowiązującą w 2008 r. (regulamin rozliczania kosztów ciepła dostarczanego do budynku i rozliczeń z użytkownikami lokali za centralne ogrzewanie oraz podgrzanie wody użytkowej z dnia 30 czerwca 2006 r. z uwzględnieniem zmian wprowadzonych uchwałą nr(...)), a więc rozstrzygnięcie polegające na zastosowaniu współczynnika 1,5 do ilości zużytego w lokalu powoda ciepła. Najwyższy wskaźnik zużycia, tj. ilość jednostek zużycia przypadającą na m² powierzchni lokalu w węźle ciepłowniczym obejmującym budynki położone przy ulicy (...), miał w 2011 r. lokal nr (...) położony w budynku przy ulicy (...) (3.778 jednostek : 63,80 m² = 59, (...) jednostek). Przy uwzględnieniu powierzchni lokalu powoda, szacunkowe jednostki dla lokalu nr (...) położonego w budynku przy ulicy (...) wynoszą 2.185 jednostek (59, (...) jednostek x 39,60 m²). Biorąc pod uwagę sumę jednostek zużycia wszystkich lokali i koszty zużycia w węźle (54.604,96 jednostek : 54.758 zł), cena jednostki zużycia wynosi 0,997205 zł. Przy rozliczeniu kosztów zużycia ciepła za okres rozliczeniowy od 01 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r., dokonany w oparciu o obowiązujący w 2011 r. regulamin (dział V część A pkt 6 regulaminu z dnia 24 lutego 2010 r., przyjętego uchwałą nr (...) i zmienionego uchwałami nr (...) z dnia 26 października 2011 r. i nr (...) z dnia 30 listopada 2011 r.) – koszty zużycia centralnego ogrzewania dla lokalu powoda wynosiłyby zatem 2.178,89 zł (2.185 jednostek x 0,997205 zł). W tej sytuacji, łączny indywidualny koszt zużycia ciepła

w mieszkaniu powoda wynosiłyby 2.341,01 zł (koszty wspólne centralnego ogrzewania dla lokalu w kwocie 142,46 zł + koszty zużycia centralnego ogrzewania dla lokalu w kwocie 2.178,89 zł + koszty podgrzania wody dla lokalu w kwocie 19,66 zł). Po uwzględnieniu zaliczki na centralne ogrzewanie w kwocie 764,56 zł i zaliczki na ciepłą wodę użytkową w kwocie 29,52 zł i przy uwzględnieniu kosztów rozliczenia centralnego ogrzewania w kwocie 21,00 zł oraz kosztów rozliczenia ciepłej wody użytkowej w kwocie 1,54 zł, wysokość niedopłaty wynosiłaby 1.569,47 zł.

W dziale VI pkt 3 regulaminu z dnia 24 lutego 2010 r. znalazł się zapis, zgodnie z którym wymiar opłat za ciepło dostarczone do lokalu jest dokonywany w rozbiciu na opłaty zaliczkowe na pokrycie kosztów zmiennych objętych systemem rozliczeń zindywidualizowanych, wnoszone comiesięcznie w formie zaliczek na c.o. (zł/m² p.u.) oraz zaliczek na c.w.u. (zł/m³). Wysokość zaliczek na c.o. obliczana jest jako iloczyn kosztu c.o. wynikającego z rozliczenia indywidualnego z poprzedniego okresu rozliczeniowego odniesionego do powierzchni użytkowej lokalu – powiększonego współczynnikiem korygującym (dział VI pkt 4 lit. a) regulaminu). W dniu 29 lutego 2012 r. Rada Nadzorcza (...) Spółdzielni Mieszkaniowej

w S. uchwaliła uchwałę nr 5/2012 w sprawie uchwalenia współczynników korygujących, niezbędnych do ustalenia zaliczki na c.o. i podgrzanie wody użytkowej w 2012 r., z okresem stosowania do czasu rozliczenia kosztów za 2012 r. W § 1 pkt 1 znalazł się zapis, zgodnie z którym ustalono współczynnik korygujący w wysokości 1,25 kosztów 2011 r., przyjmując wysokość minimalnej zaliczki na poziomie 60 % przeciętnego kosztu zużycia ciepła na 1 m²/m-c w budynku. Miesięczna stawka zaliczki na koszty zmienne zużycia ciepła w 2012 r. ustalona została na poziomie 2,78 zł/m² i obliczona została jako iloczyn kosztu c.o. wynikającego z rozliczenia indywidualnego z poprzedniego okresu rozliczeniowego odniesionego do powierzchni użytkowej lokalu powoda – powiększonego współczynnikiem korygującym $\{[142,46 \text{ zł} + 839,62 \text{ zł} / 36,90 \text{ m}^2] : 12 \text{ miesięcy}\} \times 1,25$. Biorąc pod uwagę wysokość kosztów zużycia ciepła, rozliczonych w oparciu o obowiązujący w 2011 r. regulamin, miesięczna stawka zaliczki na koszty zmienne zużycia ciepła w 2012 r. wynosiłaby 6,55 zł/m² $\{[142,46 \text{ zł} + 2.178,89 \text{ zł} / 36,90 \text{ m}^2] : 12 \text{ miesięcy}\} \times 1,25$. W 2007 r., w lokalu nr (...) położonym w budynku przy ulicy (...), stanowiącym własność A. K., doszło do wymiany trzech głowic termostatycznych na głowice z dolnym ograniczeniem zakresu temperatury do +16 °C. Nie została wówczas wymieniona głowica w kuchni – do jej wymiany doszło w 2013 r. A. K., po raz pierwszy został obciążony przez stronę pozwaną opłatą zryczałtowaną za ogrzewanie - przy rozliczeniu za 2012 r. W dniu 12 października 2009 r. Zarząd (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S. podjął uchwałę nr 398/2009 w sprawie przyjęcia Regulaminu zasad odpłatności za sporządzenie odpisów i kopii dokumentów. W regulaminie tym znalazł się zapis, zgodnie z którym podstawę do ustalenia kalkulacji cenowej przygotowania potwierdzonych odpisów i kopii dokumentów stanowi: przeciętna płaca w (...) Spółdzielni Mieszkaniowej za 2008 r. – bez narzutów, normatywny czas pracy, opracowane wewnętrznie normy czasowe potrzebne do sporządzenia – przygotowania dokumentu, w oparciu o które to podstawy ustalono, iż cena kserokopii za jedną stronę dokumentu wynosić będzie 0,25 zł, cena poświadczenia za zgodność z oryginałem jednej strony dokumentu wynosić będzie 1,10 zł a cena przygotowania dokumentów bieżących do kserowania (cena za dokument) wynosić będzie 1,95 zł. W 2012 r. powód wystąpił do strony pozwanej z wnioskiem o wykonanie i doręczenie mu kserokopii uchwały Rady Nadzorczej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S. nr (...). Pismem z dnia 16 kwietnia 2012 r., strona pozwana poinformowała R. L., iż koszt sporządzenia kopii uchwały wraz z załącznikiem (11 stron) wyniesie 16,80 zł, przy czym kwota ta miała obejmować odpłatność za: wykonanie kserokopii 11 stron dokumentu (11 stron x 0,25 zł), poświadczenie za zgodność z oryginałem (11 stron x 1,10 zł) oraz przygotowanie dokumentu do kserowania (1,95 zł). Powód został jednocześnie poinformowany o możliwości nieodpłatnego zapoznania się z treścią uchwały nr 14/2010 w siedzibie Spółdzielni, bądź za pośrednictwem strony internetowej, jak również z tekstem uchwały jaki będzie złożony do akt sprawy toczącej się z powództwa R. L. przeciwko (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S. - sygn. akt I C 76/12.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd omówił w pierwszej kolejności art. 45a ust. 6, 9, 10 - 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 1059). Sąd uznał, że obowiązujący u pozwanej regulamin rozliczania kosztów ciepła w budynku i rozliczeń z użytkownikami lokali za centralne ogrzewanie oraz za podgrzanie wody użytkowej był zgodny z zapisami ustawowymi wynikającymi z prawa energetycznego i zawierał wszystkie wymogi z niego wynikające. Sąd powołał się następnie na dział III - ust. 8 oraz ust. 11 regulaminu dotyczące układów regulacyjno – pomiarowych zużycia

ciepła oraz obowiązku udostępnienia lokalu w celu zainstalowania, wymiany, odczytu i kontroli urządzeń służących do rozliczania kosztów ciepła.

Sąd wyjaśnił, że obowiązujący regulamin nie jest sprzeczny z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75 z 2002 r. poz. 690). Sąd przywołał także analogiczny zapis statutu (...) Spółdzielni Mieszkaniowej - § 10 ust. 2 pkt 16, a także art. 18 § 5 pkt 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 1443 ze zm.). Sąd podkreślił, że powód był obowiązany udostępnić lokal pracownikom Spółdzielni w celu zainstalowania, wymiany w nim urządzeń regulacyjnych oraz pomiarowych służących do rozliczania kosztów ciepła. Sąd zaznaczył, iż pracownicy Spółdzielni pojawili się w mieszkaniu powoda w celu wymiany głowic termostatycznych i podzielników kosztów ogrzewania już w dniu 14 października 2008 r., a więc jeszcze przed wprowadzeniem zmian w Regulaminie rozliczania kosztów ciepła dostarczanego do budynku i rozliczeń z użytkownikami lokali za centralne ogrzewanie i podgrzanie wody użytkowej, co nastąpiło w dniu 29 października 2008 r.

W związku z odmową przez powoda wymiany głowic termostatycznych, strona pozwana poinformowała go w piśmie z dnia 7 stycznia 2009 r. w jaki sposób będą w tej sytuacji rozliczane koszty centralnego ogrzewania za jego mieszkanie, wskazując jednocześnie na podstawę takiej regulacji – tj. obowiązujący regulamin. Powód miał świadomość skutków swej decyzji, skoro potwierdził w dniu 13 stycznia 2009 r., iż otrzymał pismo z którego „wynika, że w związku z odmową wymiany głowic termostatycznych będzie musiał ponieść koszty centralnego ogrzewania w wysokości wynikającej z rozliczenia indywidualnego podwyższone współczynnikiem 1,5”. Sąd uznał więc, że powód dysponował wiedzą o zasadach rozliczania kosztów ogrzewania w mieszkaniach, w których – tak jak u niego nie doszło do wymiany głowic. Miał również możliwość wyrażenia zgody na wymianę głowic w późniejszym czasie, tj. po zapoznaniu się z treścią pisma z dnia 7 stycznia 2009 r. (w celu uniknięcia obciążenia podwyższonymi kosztami), jednak z takiej możliwości – pomimo licznej korespondencji prowadzonej ze Spółdzielnią – nie skorzystał. Sąd stwierdził w oparciu o art. 45a ust. 10 prawa energetycznego oraz art. 8⁽¹⁾ ust. 3 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, że pozwana udostępniając regulamin na stronie internetowej spółdzielni zapewniła możliwość zapoznania się każdemu z jej członków (w tym również powodowi) z obowiązującymi regulaminami. Sąd wskazał, że w okresie od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. powód nie wyraził zgody na wymianę w jego lokalu głowic termostatycznych przy zaworach grzejnikowych. W tej sytuacji, w przypadku powoda, powinna – w ocenie Sądu - znaleźć zastosowanie regulacja zawarta w pkt 6 części V A regulaminu przyjętego uchwałą Rady Nadzorczej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S. nr (...) z dnia 24 lutego 2010 r., zmienionego uchwałami nr (...) z dnia 26 października 2011 r. i Nr (...) z dnia 30 listopada 2011 r. Instalacja przedmiotowych podzielnikówelektronicznych i głowic termostatycznych nastąpiła w budynkach wchodzących w skład zasobów mieszkaniowych Spółdzielni, w konsekwencji obowiązującego prawa pozwanej Spółdzielni. Mając przy tym na uwadze wymogi stymulowania zachowań energooszczędnych, o jakich mowa w ustawie Prawo energetyczne, zainicjowane przez stronę pozwaną działania, poczynając od podjęcia stosownej uchwały i następnie jej realizacji, zdaniem Sądu jawią się jako zasadne. Niepodporządkowanie się przez R. L. woli większości, przejawiające się w braku zgody na montaż głowic termostatycznych, spowodowało konieczność odniesienia do powoda odrębnego sposobu rozliczania kosztów ogrzewania. Sąd uznał, że przyjęty przez Spółdzielnię sposób naliczania należności za centralne ogrzewanie, wprowadzony uchwałą nr (...) z dnia 24 lutego 2010 r., ma bowiem moc obowiązującą.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do przyjęcia, że zawierająca go uchwała dotknięta jest nieważnością, skoro podjęta została przez kompetentny organ z zachowaniem wymaganej większości głosów i nie jest sprzeczna z prawem. Sąd wyjaśnił, że tak przedstawiony sposób dokonywania rozliczeń nie jest przy tym wyrazem represji wobec osoby, która nie zgodziła się na zainstalowanie w jej lokalu podzielników i głowic termostatycznych. Stanowi przejaw samodzielnej regulacji dokonanej przez Spółdzielnię w celu umożliwienia rozliczenia kosztów zużycia ciepła z osobą, która spowodowała utrudnienie we wprowadzeniu jednolitej instalacji cieplnej i wynikającego z niej systemu rozliczania tych kosztów.

Sąd zaakcentował, że nie zasługiwały również na uwzględnienie twierdzenia powoda o naruszeniu przez stronę pozwaną zasady równego traktowania jej członków. W mieszkaniu świadka A. K. nie zostały wymienione od razu wszystkie głowice termostatyczne (jak należy podkreślić - wymianą nie została objęta jedynie

jedna głowica – w kuchni), co powodowało, iż było zasadne potraktowanie przez stronę pozwaną tego użytkownika lokalu

w inny sposób niż powoda, który w ogóle odmówił dokonania wymiany głowic. Sąd podniósł, że jak wynika z załączonej do akt symulacji rozliczenia kosztów zużycia ciepła, dokonanej w oparciu o obowiązujący w 2011 r. regulamin rozliczania kosztów ciepła w budynku i rozliczeń z użytkownikami lokali za centralne ogrzewanie oraz za podgrzanie wody użytkowej (pkt 6 część VI A regulaminu) – indywidualny koszt zużycia ciepła w mieszkaniu powoda w 2011 r. wynosił 2.178,89 zł. Jak ustalił Sąd, strona pozwana dokonała tego rozliczenia w oparciu o poprzednio obowiązującą regulację (z 2008 r. – opartą o współczynnik 1,5), naliczając koszty w kwocie 839,62 zł. Tym samym, zawarte w pkt 1 pozwu żądanie zmniejszenia wysokości kosztów indywidualnego ogrzewania mieszkania powoda za rok 2011 nie mogło zasługiwać na uwzględnienie, biorąc pod uwagę, iż naliczone przez stronę pozwaną koszty i tak były niższe od tych, które powinny być naliczone w oparciu o obowiązujący w 2011 r. regulamin. Sąd miał przy tym na uwadze, iż wedle przytoczonego wyżej art. 45a ust. 12 Prawa energetycznego – regulamin rozliczeń powinien dopuszczać możliwość zamiennego rozliczania opłat za ciepło dla lokali mieszkalnych lub użytkowych na podstawie ich powierzchni lub kubatury oraz określać warunki stosowania zamiennego rozliczania. Sąd zaznaczył jednak, że art. 45a ust. 12 Prawa energetycznego wprowadza możliwość stosowania zamiennego rozliczania, nie zaś zamienny system rozliczania opłat lokali niewyposażonych w urządzenia wymienione w art. 45a ust. 8 wspomnianej ustawy. Tym samym przedstawiony przez Spółdzielnię w dziale V części A ust. 6 regulaminu sposób dokonywania rozliczeń, stanowi regulację przyjętą przez Spółdzielnię w celu umożliwienia rozliczania kosztów zużycia ciepła z osobą, która spowodowała utrudnienie we wprowadzeniu jednolitego systemu rozliczenia kosztów, nie oznacza jednak zwolnienia użytkownika lokalu (w tym przypadku powoda) z obowiązku zawartego w art. 45a ust. 11 Prawa energetycznego, czy też w dziale III ust. 11 regulaminu (a więc z obowiązku udostępnienia lokalu pracownikom Spółdzielni w celu zainstalowania w nim urządzeń regulacyjnych oraz pomiarowych, służących do rozliczania kosztów ciepła), czy też z umożliwienia zamontowania układu regulacyjno - pomiarowego. W świetle powyższego, podnoszone przez powoda argumenty (niewychładzanie mieszkania poniżej + 16 °C, brak udowodnienia przez stronę pozwaną wywołania szkody działaniami powoda, brak stosowania przymusu wobec pracowników wyrażających gotowość wymiany głowic termostatycznych), nie mogły uzasadniać oddalenia powództwa. Na marginesie Sąd wskazał, że wymiana głowic termostatycznych nie może być zaliczana – wbrew oczekiwaniom powoda - do czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu, skoro nie polega ona na zamontowaniu nowej instalacji grzewczej w budynku, ale wiąże się jedynie z jej modernizacją. Z tych wszystkich względów, żądanie zawarte w pkt 1 pozwu, nie zasługiwało w ocenie Sądu na uwzględnienie. Powód domagał się także - w pkt 2 pozwu – zmniejszenia miesięcznej stawki zaliczki na koszty zmienne zużycia ciepła w 2012 r. za c.o. jego lokalu w okresie od 1 maja 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. z kwoty 2,78 zł do kwoty 2,00 zł za 1 m² powierzchni użytkowej mieszkania. Także i to żądanie – w ocenie Sądu – nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd podkreślił, że wprowadzony uchwałą nr (...) z dnia 24 lutego 2010 r. regulamin rozliczania kosztów ciepła normuje w rozdziale VI zasady ustalania i wnoszenia opłat za c.o. i c.w.u., które to zasady powinny znaleźć zastosowanie w przypadku powoda. Sąd wskazał na § 1 pkt 1 uchwały Nr 5/2012 Rady Nadzorczej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S. z dnia 29 marca 2012 r. w sprawie uchwalenia współczynników korygujących, niezbędnych do ustalenia zaliczki na c.o. i podgrzanie wody użytkowej w 2012 r., a następnie zaznaczył, że skoro miesięczna stawka zaliczki na koszty zmienne zużycia ciepła w 2012 r. powinna być ustalona na poziomie 6,55 zł/m², a była ustalona na poziomie 2,78 zł/m², żądanie powoda zawarte w pkt 2 pozwu, nie mogło zasługiwać na uwzględnienie. Jeżeli chodzi o żądanie zawarte w pkt 3 pozwu (zmniejszenie wysokości kosztów wykonania kserokopii uchwały Rady Nadzorczej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S. nr (...) z dnia 24 lutego 2010 r. z kwoty 16,80 zł do kwoty 0,50 zł), Sąd powołał się na art. 81 ust. 1 i 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz stwierdził, że powód powinien ponieść koszt sporządzenia przedmiotowej kserokopii. Sąd podkreślił, że zgodnie z § 10 ust. 1 pkt 22 ppkt c) zd. 2 Statutu (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S. – zasady odpłatności ustala Zarząd w regulaminie. Sąd zaznaczył, że w pozwanej Spółdzielni obowiązuje Regulamin zasad odpłatności za sporządzenie odpisów i kopii dokumentów przyjęty uchwałą nr (...) Zarządu (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S. z dnia 12 października 2009 r. Mając na uwadze, iż uchwała wraz z załącznikiem, o wykonanie kserokopii której wystąpił powód liczyła 11 stron, Sąd doszedł do wniosku, że kwota 16,80 zł została naliczona przez stronę pozwaną w sposób prawidłowy [(11 x 0,25 zł) + (11 x 1,10 zł) + 1,95 zł = 16,80 zł]. Sąd dodał, że powód miał możliwość pozyskania przedmiotowej uchwały bez ponoszenia z tego tytułu kosztów – zapoznając się z jej tekstem na stronie internetowej Spółdzielni i drukując ten dokument, a ponadto powód został

również poinformowany o możliwości nieodpłatnego umożliwienia mu wglądu do przedmiotowej uchwały w siedzibie spółdzielni.

Z przytoczonych względów Sąd oddalił powództwo, natomiast o kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł **powód**, który zarzucił przedmiotowemu rozstrzygnięciu:

1) naruszenie art. 7 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP i art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności poprzez bezprawne:

- zaniechanie oceny wszystkich zgromadzonych w aktach sprawy dowodów i ocenienie tylko dowodów korzystnych dla pozwanej i pominięcie oceny dowodów korzystnych dla powoda,

- oddalenie wniosków dowodowych powoda w oparciu o realizację których powód zamierzał wykazać naruszenie przez pozwaną art. 18 § 1 ustawy z dnia 16.09.1982 r. prawo spółdzielcze i art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 15.12.2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych

2) naruszenie art. 2 i art. 31 i art. 32 i art. 42 i art. 64 Konstytucji RP poprzez ich niezastosowanie.

3) naruszenie art. 1 Protokołu dodatkowego do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności poprzez jego niezastosowanie wraz z art. 44 k.c.,

4) naruszenie art. 365 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie,

5) powodujące uniemożliwienie kontroli drugoinstancyjnej zaskarżonego wyroku rażące naruszenie prawa cywilnego procesowego a w szczególności art. 328 § 2 k.p.c. poprzez zaniechanie przytoczenia w uzasadnieniu wyroku zastosowanych przepisów prawa,

6) naruszenie art. 45a ustawy z dnia 10.04.1997 r. prawo energetyczne poprzez jego nieprawidłową interpretację i niewłaściwe zastosowanie,

7) naruszenie art. 5 i art. 58 i art. 388 i art. 416 lub art. 415 i art. 455 k.c. poprzez ich niezastosowanie,

8) naruszenie art. 18 § 1 i art. 54 § 1 i art. 67 ustawy z dnia 16.09.1882 r. prawo spółdzielcze poprzez ich niezastosowanie,

9) naruszenie art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 15.12.2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych poprzez jego niezastosowanie,

10) naruszenie art. 4 ust. 8 ustawy z dnia 15.12.2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych poprzez jego niezastosowanie,

11) naruszenie art. 1 ust. 1 i art. 81 ust. 2 ustawy z dnia 15.12.2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych poprzez ich niezastosowanie i art. 81 ust. 2 ustawy z dnia 15.12.2000 r.

o spółdzielniach mieszkaniowych poprzez nieprawidłową jego interpretację,

12) naruszenie art. 231 k.k. poprzez świadome i rażące naruszenie zasady bezstronności wynikającej z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP i art. 271 k.k. poprzez poświadczenie nieprawdy na okoliczność że art. 45a ustawy z dnia 10.04.1997 r. nakazuje instalowanie głowic termostatycznych

13) wydanie wyroku przeciwko interesom Unii Europejskiej i Rzeczypospolitej Polskiej,

W konkluzji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia na wyrok w stu procentach uwzględniający roszczenia powoda oraz o zasądzenie od pozwanej na powoda kosztów procesu postępowania pierwszoinstancyjnego i apelacyjnego, a gdyby to było niemożliwe o przekazanie sprawy sądowi pierwszoinstancyjnemu do ponownego rozpoznania w zmienionym składzie orzekającym.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o oddalenie apelacji w całości z uwagi na jej oczywistą bezzasadność oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Na wstępie należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia Sądu Rejonowego, przyjmuje je za własne, zbędne jest zatem czynienie ponownych ustaleń.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów apelującego dotyczących naruszenia przepisów art. 2, 7, 31, 32, 42, 45 i 64 Konstytucji oraz art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności trzeba zauważyć, że określają ogólne zasady, na których opiera się państwo prawa i same w sobie co do zasady nie stanowią podstawy do wyprowadzania z nich zarzutów, a tylko w powiązaniu z wydanym na ich podstawie prawem procesowym, czy materialnym.

Z pewnością nie naruszono prawa powoda do rozpoznania sprawy przez niezawisły i bezstronny Sąd. Sam natomiast fakt, że wydane orzeczenie nie jest zgodne z jego oczekiwaniami, czy żądaniem, nie oznacza naruszenia wymienionych przepisów, czy wywiedzenia wniosku, jakoby Sąd Rejonowy przy wydawaniu zaskarżonego wyroku uchybił powołanym w art. 45 Konstytucji i art. 6 Konwencji zasadom.

Z uzasadnienia apelacji wynika natomiast, że faktycznie przywołane wyżej przepisy stanowiąc mają uzasadnienie naruszenia prawa procesowego, to jest braku rozpoznania istoty sprawy, naruszenie art. 227 i art. 233 §1 k.p.c. polegającego na braku oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w aktach sprawy, pominięcie oceny dowodów korzystnych dla powoda oraz poczynienie ustaleń sprzecznych ze zebraniem w sprawie materiałem dowodowym (pkt 10 - 15 apelacji).

Odnosząc się do najdalej idącego w tym zakresie zastrzeżenia powoda, to jest nierozpoznania istoty sprawy, podkreślić trzeba, że granice procesu cywilnego określa strona powodowa poddając pod osąd określone fakty, z których wywodzi skutki prawne, a także przeciwnik procesowy, zwalczając zaistnienie tych okoliczności lub przedstawiając zdarzenia niwelujące konsekwencje udowodnionych przez powoda faktów. Oceny, czy sąd pierwszej instancji rozpoznał istotę sprawy dokonuje się na podstawie analizy żądań pozwu i przepisów prawa materialnego, stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2013 r., IV CZ 76/13).

Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy wydając zaskarżony wyrok zastosował się w pełni do powołanych zasad.

W szczególności należy zwrócić uwagę, że Sąd rozpoznaje sprawę tylko w granicach żądania – art. 321 k.p.c., którym było „zmniejszenie wysokości zobowiązań ustalonych przez pozwaną spółdzielnię wobec powoda w zakresie kosztów indywidualnego ogrzewania za rok 2011, zmniejszenie miesięcznej zaliczki za koszty zużycia ciepła na rok 2012 oraz zmniejszenie kosztów wykonania kserokopii uchwały Rady Nadzorczej nr (...) z 24 lutego 2010 r”. Oznacza to, że zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są tylko fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia i stosownie do tego sąd ma obowiązek dokonania selekcji zgłaszanych wniosków dowodowych, aby nie doprowadzić do przeprowadzenia dowodów zbędnych, czy też nieprzydatnych. Ocena, czy określone fakty mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, zależy od tego, jak sformułowana i rozumiana jest norma prawna, która w rozpatrywanej sprawie znajdzie zastosowanie. Dokonywane ustalenia faktyczne oceniane są bowiem w aspekcie określonego przepisu prawa materialnego, który wyznacza zakres koniecznych ustaleń faktycznych i ma rozstrzygające znaczenie dla oceny, czy określone fakty, jako ewentualny przedmiot dowodu, mają wpływ na treść orzeczenia.

W tych okolicznościach, zważywszy na zakres żądania, trafnie Sąd Rejonowy pominął dowody, które nie dotyczyły istoty sprawy, to jest rodzaju i montażu głowic, czy jak działają i czy faktycznie spełniają swoje funkcje. Okoliczności te nie z pewnością nie były istotne dla rozstrzygnięcia sprawy o ustalenie sposobu rozliczenia powoda za pobrane

ciepło w 2011. Przy czym należy zauważyć, że Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób bardzo szczegółowy odniósł się do rozstrzygnięć zapadłych na etapie weryfikacji inicjatywy dowodowej każdej ze stron jak i wyjaśnił z jakich powodów, niektóre dowody pominął.

Sąd Rejonowy nie uchybił także, wbrew zarzutom skarżącego, regułom oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego istotnego dla rozstrzygnięcia, to jest art. 233 k.p.c.

Jak trafnie zwróciła uwagę strona pozwana, w odpowiedzi na apelację, dla skutecznego postawienia tego zarzutu, należy wskazać jakie konkretne dowody Sąd ocenił nieprawidłowo i jakim zasadom oceny uchybił: logicznego rozumowania, czy doświadczenia życiowego. Przypomnieć też należy, że w świetle utrwalonych poglądów judykatury i piśmiennictwa prawniczego nie jest wystarczającym uzasadnieniem zarzutu naruszenia normy art. 233 § 1 k.p.c. przedstawienie przez stronę skarżącą własnej oceny dowodów i wyrażenie dezaprobaty dla oceny prezentowanej przez Sąd pierwszej instancji. Skarżący ma obowiązek wykazania naruszenia przez sąd paradygmatu oceny wynikającego z art. 233 § 1 k.p.c. (a zatem wykazania, że sąd a quo wywiódł z materiału procesowego wnioski sprzeczne z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego, względnie pominął w swojej ocenie istotne dla rozstrzygnięcia wnioski wynikające z konkretnych dowodów - grupy dowodów).

Wbrew zarzutom apelującego Sąd dokonał swoich ustaleń w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Apelujący w apelacji przedstawił własny stan faktyczny, wskazał na okoliczności, które miały usprawiedliwiać jego brak zgody na zamontowanie głowic nowej generacji, nie przedstawiając konkretnych zarzutów ustaleniom Sądu pierwszej instancji.

Chybiony jest także zarzut naruszenia art. 2, 7, 31, 32, 42 i 64 Konstytucji, który miałby polegać, na obowiązywaniu w pozwanej spółdzielni (...) Walnego Zgromadzenia oraz uchwał rady nadzorczej i regulaminu niejasnego i wieloznacznego. Jest to zarzut gołosłowny, bo nikt poza powodem i to dopiero na etapie apelacji nie miał trudności ze zrozumieniem aktów prawa wewnątrzspółdzielczego. Natomiast wszystkie wskazane przez apelującego uchwały zostały wydane przez organy do tego upoważnione, na podstawie odpowiednich przepisów prawa spółdzielczego i energetycznego, o czym szczegółowo w dalszej części uzasadnienia.

Kolejny zarzut skarżącego dotyczący naruszenia art. 32 i 42 Konstytucji stanowi o niezrozumieniu tych przepisów i zmierza do ponownego podważenia ważności uchwał nr (...). Podobnie zarzut art. 31 ust 1, 87, 64. Konstytucji. Skarżący uważa bowiem, wbrew przytoczonym przepisom, że jego prawo własności jest prawem niczym nieograniczonym, chociaż co innego wynika z przywołanych przepisów. Pomija przy tym przepisy ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, które regulują prawa i obowiązki członków spółdzielni, w tym art. 18 §5 pkt 1 prawa o spółdzielniach mieszkaniowych, który stanowi wprost o obowiązku przestrzegania przez członka spółdzielni regulaminu. Podobne uwagi odnoszą do zarzutu naruszenia art. 1 protokołu dodatkowego Konwencji oraz 44 k.c.

Podobnie prawidłowo ocenił Sąd Rejonowy kwestię ważności i uprawnień do wydania przez organy spółdzielni uchwał i regulaminów, które obowiązują wszystkich członków spółdzielni, przy czym trzeba zauważyć, że ważność uchwały rady Nadzorczej z 2010 r. była już przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy w sprawie I C 76)12. Ponownie zatem należy tylko przypomnieć, że podstawa prawna do wydawania przez organy spółdzielni uchwał i regulaminów znajduje się w art. 26 i 46 prawa spółdzielczego oraz §22 i §62 pkt 2 lit c statutu.

Nie jest także skuteczny zarzut naruszenia art. 365 §1 k.p.c. rozumiany przez powoda jako obowiązek zamontowania przez pozwanego głowic o możliwości nastawienia na pozycję 0, abstrahując, od tego, że kwestia ta nie była objęta przedmiotem ani żądania, ani rozpoznania przez Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie, ani w tym procesie, ani w sprawie I C 76)12.

Artykuł 365 § 1 k.p.c. wyraża nakaz przyjmowania, że w danej sytuacji stan prawny przedstawia się tak, jak to wynika z zawartego w prawomocnym orzeczeniu rozstrzygnięcia. Adresuje on ten nakaz nie tylko do stron, ale i sądu, który wydał orzeczenie, oraz innych sądów, organów państwowych i organów administracji publicznej, a w sytuacjach w ustawie przewidzianych także do innych osób. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego

2007 r., II CSK 452/06, OSN-ZD 2008, nr A, poz. 20). Innymi słowy, mocą wiążącą objęte jest to, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia. Moc wiążącą uzyskuje bowiem rozstrzygnięcie o żądaniu w powiązaniu z jego podstawą i w kolejnym postępowaniu sąd ma obowiązek przyjąć, że istotna z punktu widzenia zasadności żądania kwestia kształtowała się tak, jak to zostało rozstrzygnięte w prawomocnym wyroku. Jej konsekwencją jest niedopuszczalność innej oceny prawnej, co do okoliczności objętych prawomocnym rozstrzygnięciem. Podstawa prawomocnego rozstrzygnięcia to zespół okoliczności faktycznych, które charakteryzują i indywidualizują stosunek prawny pomiędzy stronami, bądź przesadzają o jego braku. Innymi słowy, w zakres tego pojęcia wchodzi jedynie te fakty, które według hipotezy normy prawnej nie są obojętne dla jej dyspozycji. W zasadzie więc moc wiążąca wyroku dotyczy związania treścią jego sentencji, a nie uzasadnienia, niemniej zwłaszcza przy wyrokach oddalających powództwo dla określenia granic mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia mogą mieć znaczenie motywy rozstrzygnięcia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2014 r., V CSK 6/14, LEX nr 1604655 i z 18 maja 2016 V CSK 603/15 LEX nr 2057364).

Przenosząc powyższe rozważania do realiów rozpoznawanej sprawy trzeba zaakcentować, że właśnie na mocy przywołanego wyżej przepisu Sądy rozpoznające przedmiotową sprawę są związane wyrokiem wydanym w sprawie I C 76/12, co oznacza, że wszelkie zarzuty dotyczące nieważności uchwały nr 14/2010 stają się bezprzedmiotowe, a Sąd Rejonowy nie musiał ponownie rozważać ważności wydanej uchwały.

Nie jest też trafny zarzut naruszenia art. 328 §2 k.p.c. Należy zauważyć, że uzasadnienie ma jedynie wyjaśnić przyczyny, dla których orzeczenie zostało wydane i ma charakter czysto sprawozdawczy, zatem wynik sprawy nie może zależeć od tego, jak uzasadnienie zostało napisane i czy zawiera wszystkie wymagane elementy. W konsekwencji zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych przypadkach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu I instancji całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia.

Kwestia innego rozumienia przepisów przez skarżącego, niż przyjął to Sąd Rejonowy w swym uzasadnieniu, pozostaje poza tym zarzutem. Nadto uzasadnienie Sądu Rejonowego zawiera wszystkie wymagane przez prawo elementy.

Nie są także skuteczne zarzuty dotyczące naruszenia prawa materialnego to jest, art. 45a prawa energetycznego oraz art. 5, 58, 388, 415 i 416 kodeksu cywilnego. Częściowo zarzuty te były już przedmiotem rozpoznania przez Sądy w sprawie I C 76/12 i jak już podniesiono wyżej bezprzedmiotowe jest odnoszenie do nich, ponieważ sądy orzekające w tej sprawie są związane wyrokiem i oceną prawną dokonaną w tamtej sprawie. W szczególności nie można podzielić stanowiska powoda, że ustalenie kosztów ogrzewania dla osób, które nie wyraziły zgody na zamontowanie podzielników ciepła wraz z wymianą głowic stanowi nadużycie prawa. Jak to było szczegółowo rozważane w sprawie I C 76/12 i I ACa 1071/12 „pозwana Spółdzielnia zdołała dowieść, że przyjęta metoda jest zgodna z kryteriami określonymi w art. 45a ust. 9 p.e. Sąd I instancji trafnie zwrócił uwagę po pierwsze na kolejność metod rozliczeń przyjętą przez samego ustawodawcę w art. 45a ust. 8 p.e. Wychodzi ona z założenia, że energooszczędne zachowania oraz określenie opłat odpowiadających zużyciu ciepła za ogrzewanie i przygotowanie ciepłej wody zapewniają najlepiej metody kolejno wymienione w poszczególnych tiretach art. 45a ust. 8 pkt 1 ppkt a tej ustawy. Jednocześnie w treści art. 45a ust. 10 p.e., zobowiązano spółdzielnię mieszkaniową do opracowania wewnętrznego regulaminu rozliczeń energii cieplnej. Ten obowiązek pozwana wypełniła. Nadto regulacja art. 45a ust. 9 p.e. zobowiązuje pozwaną Spółdzielnię Mieszkaniową do stosowania takich sposobów rozliczania dostarczanej do poszczególnych lokali mieszkalnych energii cieplnej, aby stymulować zachowania energooszczędne. Obowiązek stosowania zamiennego rozliczania opłat za ciepło, ma na celu zachęcenie członków Spółdzielni posiadających podzielniki do oszczędzania energii cieplnej, co w przypadku osób decydujących się na metodę ryczałtową nie jest możliwe. Oczywiście jest, że system rozliczania ustalony w zaskarżonej uchwale jest obciążony ryzykiem błędu, lecz ten, kto decyduje się na niezainstalowanie urządzeń wskaźnikowych musi liczyć się z tym, że ta ilość zużytego ciepła musi zostać rozliczona”

Nie sposób więc zgodzić się z zarzutem apelującego, że Sąd Rejonowy dokonał błędnej wykładni prawa energetycznego, a pozwana spółdzielnia nadużywa prawa.

Natomiast dokonanie wykładni przepisu stanowi uprawnienie i obowiązek sądu orzekającego i nie może wyczerpywać przesłanki odpowiedzialności karnej Sądu, co zarzuca powód w pkt 12 apelacji.

Poza tym przepisy deliktowe (art. 415 k.c. i 416 k.c.) zupełnie nie mają zastosowania do przedmiotowej sprawy, ponieważ nie jest przedmiotem rozpoznania sprawa o odszkodowanie, a Sąd jest związany zgodnie z treścią art. 321 k.p.c. zakresem żądania oraz podstawą faktyczną żądania, którą było ustalenie wysokości opłat obowiązujących powoda na podstawie kwestionowanych uchwał spółdzielni.

Chybiony jest też zarzut dotyczący naruszenia art. 455 k.c. polegający na braku wezwania powoda do udostępnienia mieszkania celem wymiany głowic. Niesporne bowiem jest, że powód był wyzwany do wykonania tego obowiązku pismami w dniach 7 stycznia 2009 r. oraz 27 lutego 2009 r., z których wynikała konieczność wymiany głowic oraz o skutkach braku zgody na ich montaż. Natomiast regulamin z 2010 r. zmieniał tylko sposób rozliczenia członków spółdzielni, w tym powoda, którzy mimo obowiązywania uchwały WZ z 2008 r. nie wyrazili zgody na wymianę głowic. Nie było więc konieczności ponownego wzywania powoda do wymiany głowic. Zresztą niesporne jest, że celem spółdzielni nie było „karanie członków spółdzielni” a tylko zmobilizowanie do wymiany głowic zgodnie z podjętą w 2008 r. uchwałą. Ostatecznie Spółdzielnia zdecydowała się na wystąpienie z odpowiednim roszczeniem do sądu, aby przymusić powoda do wykonania tego obowiązku, ale powód dobrowolnie w 2013 r. wyraził zgodę na ich wymianę.

Nie są też słuszne zarzuty dotyczące naruszenia prawa spółdzielczego i prawa o spółdzielniach mieszkaniowych, w tym, art. 18 § 1 i art. 54 §1 i art. 67 prawa spółdzielczego oraz art. 4 ust 2 i 8 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.

Częściowo zarzuty te są powieleniem zarzutów podnoszonych w sprawie I C 76/12, które nie mogą, jak to już wskazywano wyżej stanowić przedmiotu rozpoznania w tej sprawie z uwagi na powagę rzeczy osądzonej, ponieważ dotyczą one w zasadzie ważności uchwały. Nie może przy tym stanowić przesłanki błędnego ustalenia kosztów ogrzewania lokalu powoda fakt niezastosowania „sankcji ekonomicznych wobec innych członków spółdzielni, którzy mieli się dopuścić ingerencji w urządzenia pomiarowe”, ponieważ przedmiotem rozpoznania sprawy było rozstrzygnięcie, czy ustalone koszty dla lokalu powoda są zgodne z obowiązującym regulaminem, a wskazana przez powoda okoliczność nie jest ujęta w regulaminie jako podstawa do niestosowania postanowień regulaminu wobec pozostałych członków spółdzielni.

Błędne jest stanowisko powoda, że dla skutecznego obowiązywania go uchwały WZ oraz regulaminu dotyczącego rozliczenia ciepła konieczne było osobiste doręczenie mu tegoż regulaminu oraz wezwanie skierowane do niego podpisane przez dwóch członków zarządu, ponieważ obowiązek z art. 54 prawa spółdzielczego dotyczy oświadczeń woli skierowanych wobec osób trzecich, czy zawierania między stronami umów cywilnoprawnych, a nie stosowania regulaminu, który to obowiązek wynika wprost z przepisów prawa spółdzielczego – art. 18 § 5 pkt 1, Skarżący zdaje się zapominać, że jest członkiem spółdzielni, której organem jest zarząd powołany do reprezentacji także jego jako członka spółdzielni, a nie osobą trzecią.

Sam natomiast fakt, że ustalone koszty ogrzewania są wyższe niż wynika to z podzielników, nie stanowi naruszenia art. 4 ust. 2 i 8 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, ponieważ brak montażu głowic uniemożliwił dokonanie prawidłowego rozliczenia kosztów według podzielników. Sąd Rejonowy bardzo szczegółowo w swoim uzasadnieniu wyjaśnił z jakich powodów należało zastosować wobec skarżącego pkt 6 części V A regulaminu przyjętego uchwałą Rady Nadzorczej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S. nr (...) z dnia 24 lutego 2010 r., zmienionego uchwałami nr 101/2011 z dnia 26 października 2011 r. i Nr (...) z dnia 30 listopada 2011 r. Natomiast wykładnia tegoż regulaminu podana przez apelującego w piśmie z dnia 22 czerwca 2016 (k 464) stanowiącego dodatkowe uzasadnienie zarzutów apelacji, nie jest trafna. Z treści pkt 6 regulaminu wynika wprost, że koszty podwyższone zobowiązani są uiszczyć użytkownicy lokalu, którzy uniemożliwili zamontowanie układu regulacyjno – pomiarowego lub jego części, co zaistniało w przypadku powoda.

Trafnie zatem uznał Sąd Rejonowy, że uchwały z 2008 i 2010 roku wiązały powoda, oraz że pozwana spółdzielnia winna zastosować do rozliczenia za 2011 r. regulamin z 2010 r., ale zastosowanie rozliczenia z nieobowiązującego

regulaminu z 2008 r. było dla niego względniejsze. Dla zastosowania wobec niego regulaminu z 2010 r. nie było konieczności doręczania mu osobiście uchwały i regulaminu przed 2011 r. Regulaminy są powszechnie dostępne, w tym na stronie internetowej, a także otrzymał go powód w marcu 2012 r. co jest niesporne. Natomiast z treści uchwały RN wynika, że wchodzi on w życie z dniem podjęcia.

Odnosnie zaliczki na rok 2012, to jej wysokość została ustalona zgodnie z uchwałą Rady Nadzorczej (...) (k 20).

Trafny jest tylko częściowo zarzut naruszenia art. 8¹ ust 1 i 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, które stanowią że: „1. Członek spółdzielni mieszkaniowej ma prawo otrzymania odpisu statutu i regulaminów oraz kopii uchwał organów spółdzielni i protokołów obrad organów spółdzielni, protokołów lustracji, rocznych sprawozdań finansowych oraz faktur i umów zawieranych przez spółdzielnię z osobami trzecimi.

2. Koszty sporządzania odpisów i kopii tych dokumentów, z wyjątkiem statutu i regulaminów uchwalonych na podstawie statutu, pokrywa członek spółdzielni wnioskujący o ich otrzymanie”.

Rację ma skarżący, że regulaminy wydane w oparciu o statut, są wolne od opłat, co wynika z ust. 2 tegoż przepisu i w związku z tym pozwana spółdzielnia winna wydać mu regulamin z 2010 r. nie żądając żadnych opłat.

Natomiast nie ma racji skarżący, że pozwana spółdzielnia co do zasady uchwaliła za wysokie opłaty. Ponieważ zarząd jako gospodarujący mieniem spółdzielni ma obowiązek czuwać nad jej wydatkami i chronić spółdzielnię od nieuzasadnionych kosztów. Ustalona opłata została w uchwale zarządu uzasadniona jest rachunkiem ekonomicznym, a z drugiej strony chroni spółdzielnię przed zalewem nieuzasadnionych wniosków dotyczących kopii dokumentów. Nadto zgodnie z treścią ust. 3 tegoż przepisu Statut spółdzielni mieszkaniowej, regulaminy, uchwały i protokoły obrad organów spółdzielni, a także protokoły lustracji i roczne sprawozdanie finansowe powinny być udostępnione na stronie internetowej spółdzielni, co oznacza, że spółdzielca ma możliwość samodzielnego zapoznania się z dokumentacją spółdzielni i samodzielnego wykonania ich kopii.

Pomimo jednak dokonania błędnej interpretacji art. 8¹ ust 1 i 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych trafnie Sąd Rejonowy także w tym zakresie powództwo oddalił, ponieważ brak jest po stronie skarżącego interesu prawnego w żądaniu zmniejszenia opłaty za sporządzenie kopii dokumentu. Przede wszystkim powód nie uiścił opłaty, do której został wezwany, nadto otrzymał co najmniej dwukrotnie żądany regulamin, raz 30 marca 2012 r. (k 71), oraz jako załącznik do pisma procesowego pozwanego w dniu 14 sierpnia 2012 r (k 81).

Podsumowując należy stwierdzić, że wbrew zrzutom apelującego Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia i na ich podstawie wysnuł prawidłowe wnioski. Zasadniczo też dokonał prawidłowej wykładni przepisów prawa materialnego, a wydany wyrok, wbrew ocenie powoda „nie szkodzi interesom Unii Europejskiej i Rzeczypospolitej Polskiej”.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy oddalił w całości apelację powoda na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w. z at. 108 §1 i art. 391 §1 k.p.c. obciążając powoda stosownie do wyniku procesu kosztami zastępstwa procesowego poniesionymi przez pozwanego. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego ustalono na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z 22 października 2015 r. (Dz.U poz.1800).